

UNIUNEA EUROPEANĂ

Proiect cofinanțat din Programul Operațional Capital Uman 2014-2020

Axa prioritară 6: *Educație și competențe*

Prioritatea de investiții: 10.i

Obiective specifice: 6.4, 6.6

Titlu proiect: *“Acces la programe de educație și formare profesională pentru tinerii și adulții din județul Dolj care au părăsit timpuriu școala (I)”*

Cod SMIS 2014+: 135711

Floare albastră

de Mihai Eminescu

- poezia romantică -

Activități de tip „A doua șansă – învățământ secundar inferior”

Modulul III: Textul și contextul

Expert curriculum limba română: Prof. Alina Felicia DUMITRU

Număr de ore: 6 ore TC

Mihai Eminescu este unul dintre cei patru mari clasici ai literaturii române, alături de Ion Creangă, Ioan Slavici și I.L. Caragiale.

Poezia „*Floare albastră*” este o poezie din etapa de tinerețe, reprezentativă pentru viziunea despre lume a poetului.

Poezia este romantică prin temă, motivele literare, amestecul speciilor dar și prin antiteza pe baza căreia este construită poezia.

Poezia abordează două teme majore **romantice: tema iubirii apare în corelație cu tema naturii și tema condiției omului de geniu care aspiră către absolut.**

Discursul liric dezvoltă **antiteza** dintre **omul comun și omul de geniu**. Eul liric împrumută pe rând doua ipostaze umane – **masculină și feminină**, care se asociază **planului cosmic și planului terestru**.

În „*Floare albastră*” se observă **amestecul speciilor** literare: poem filosofic, idilă și elegie.

Poezia are patru secvențe poetice, prin alternanța a două planuri, cosmic-terestru.

Prima secvență poetică (strofele I-III) înfățișează lumea rece a ideilor, lumea geniului.

În prima strofa, universul spiritual în care geniul este izolat este reprezentat prin enumerația simbolurilor eternității: *Iar te-ai cufundat în stele/Si în nori si-n ceruri nalte?*

Domeniul cunoașterii absolute este definit prin intermediul unor metafore cu valoare de simbol: *întunecata mare*-simbolizează geneza, *câmpiile asire*-culturași *Piramidele-nvechite*-creația umană proiectată cosmic.

Avertismentul final *Nu căta în depărtare /Fericirea ta, iubite!* cuprinde un adevăr: în lumea terestră, împlinirea umană se realizează doar prin iubire.

A doua secvență poetică (strofa a patra) constituie meditațiabărbatuluiiasupraspuseloriubitei.Deșirecunoașteadevărul din vorbelefetei, se detașează de ea, cu o anumităironie: *Ah!Easpuseadevărul/Eu am răs, n-am zisnimica.*

A treia secvență poetică (strofele V-XII)constă în monologul fetei, o chemare la **împlinirea prin iubirii** în lumea ei, planul terestru: *Hai în codrul cu verdeața....*

Idealul de iubire se proiectează într-un **paradis terestru**: *Stânca stă să se pravale/ În prăpastia măreața*. Imaginile vizuale sunt asociate cu cele auditive: *Und-izvoare plâng în vale*.

Jocul dragostei este prezentat prin gesturi tandre, șoapte, declarații, într-un adevărat ritual erotic: *“și de-a soarelui căldura /Voi fi rosie ca mărul, /Mi-oi desface de-aur parul /Să-ți astup cu dânsul gura”*

Femeia iubită este o apariție de basm, grațioasă, are *de-aur părul*, este șagálnica ș-*apoi cine treaba are?*, senzuală și naivă-*Eu pe-un fir de romanița / Voicerca de mă iubești*.

Ultima secvență poetică (strofele XII-XIV) reprezintă o continuare a meditației bărbatului asupra iubirii trecute: *Și te-ai dus dulce minune /Și-a murit iubirea noastră. Moartea iubirii* sugerează neputința împlinirii cuplului, întrucât cei doi aparțin unor lumi diferite.

Repetiția „*Floare albastră! floare albastră!...*” și versul final „*Totuși este trist in lume!*” exprimă nostalgia după iubire, tristețea și nefericirea poetului.

Titlul fixează simbolul central, **un motivul romantic** de circulație european, pe care Eminescu l-a dezvoltat într-o viziune lirică proprie.

În creația eminesciana, albastrul este culoarea infinitului, a idealului, iar floarea simbolizează viața, iubirea., sugerând opoziție între lumea caldă, terestră și lumea rece, a ideilor.

Poezia „*Floare albastră*” reprezintă o capodopera a creației eminesciene care anticipează marile teme și idei poetice dezvoltate mai târziu în poemul-sinteza „*Luceafărul*”.